

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.408/2023/5.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Dr. Kaszai Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe, eljáró ügyvéd dr. Kaszai Csaba ügyvéd)
Az alperes:	Fővárosi Önkormányzati Rendészeti Igazgatóság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (alperesi képviselő címe., eljáró ügyvéd: dr. Nagy Gergő helyettes ügyvéd)
A per tárgya:	köztisztviselői jogviszony megszüntetésével kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (24. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 31.K.701.008/2022/23. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja és a perköltség összegét 700.000 (hétszázezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 19.000 (tizenkilencezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1999. augusztus 23. napjától állt köztisztviselői jogviszonyban az alperesnél. Az alperes a 2022. január 21. napján kelt határozatszám1 ügyiratszámú döntésével a közszolgálati jogviszonyt egészségügyi ok miatt megszüntette, a felperes az alperessel szemben benyújtott keresetében végkielégítés jogcímén 1.966.800 forint tőke és késedelmi kamata megfizetését kérte. Az alperes a peres eljárás során 2023. május 16. napján kelt beadványában az ügyvédi képviselettel felmerült perköltségigényét megbízási szerződés alapján 30.000 forint + ÁFA/óra alapulvételével az irattanulmányozásra, konzultációra, beadványkészítésre, felkészülésre, valamint tárgyalási képviseletre mindösszesen 29,5 munkaóra alapulvételével bruttó 1.123.950 forint összegben jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[2] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 1.123.950 forint perköltséget. Ítéletének indokolásában a keresetet elutasító döntés érdemi indokait követően megállapította, hogy a pertárgyérték 1.966.800 forint. A pervesztes felperest a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes jogi képviselettel felmerült perköltségének megfizetésére. A perköltség összegét a költségjegyzékben és az alperes 2023. május 16. napja szerinti beadványában foglaltak szerint – a felperesi vitatás hiányára is figyelemmel – a felszámítással egyezően állapította meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) és (2) bekezdései alapján.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[3] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítélete perköltségre vonatkozó részének megváltoztatását, és az alperes részére fizetendő perköltség összegének 300.000 forintra történő leszállítását. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összege eltúlzott, azt az IM rendelet 2. §-a alapján hivatalból mérsékelni kellett volna, mert nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi munkával, és majdnem eléri az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított pertárgyértéket. Az alperesi jogi képviselő ugyan több beadványt szerkesztett és tárgyalásokon is részt vett az elsőfokú eljárásban, azonban ezek száma és terjedelme, valamint az ügy bonyolultsága nem indokolja az elsőfokú ítéletben megállapított jelentős összegű perköltséget.

[4] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet fellebbezett részének helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Érvelése szerint az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján a perköltség mérséklésének csak indokolt esetben és

kizárólag akkor van helye, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A fenti jogszabályhelyből és az ahhoz kapcsolódó egységes bírói gyakorlatból is az következik, hogy az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerinti perköltségigény esetén egyéb szempont – így a pertárgyérték vagy az ügy bonyolultsága – nem lehet alapja a mérséklésnek. Mindezek miatt a pertárgyértékre és az ügy bonyolultságára vonatkozó fellebbezési hivatkozások alaptalanok. Kúriai és ítéltáblai eseti döntésekre utalással kifejtette, hogy a bírói gyakorlat szerint a perköltség mérséklésére az vezethet, ha a bíróság megbecsüli a ténylegesen az ügyre fordított ügyvédi munkaórák számát, és ennek során figyelembe veszi a benyújtott beadványok számát és terjedelmét is, majd indokoltság esetén mérsékli a munkadíjat. Az ügyvédi munkadíj óránkénti mértékét megbízási szerződéssel igazolta, az elsőfokú eljárásban benyújtott beadványaiban számba vette az elvégzett ügyvédi tevékenységeket. Mindezek alapján az ügyre fordított összesen 29,5 munkaóra indokoltága ellenőrizhető, mert a felperes keresete, a szóbeli nyilatkozata és írásbeli beadványai választ igényeltek, az ügyben tartott összes tárgyaláson indokolt volt alperesi képviselői tevékenység ellátása. Az alperesnek nyilvánvalóan jogos érdeke fűződött ahhoz, hogy a jogi képviselője kellően kimunkált, színvonalas védekezést terjesszen elő, a szakszerű jogi képviseletét ellássa. A tárgyalási képviselet nem terjeszkedett túl az ügyben szükséges védekezés keretein, az alperesi beadványok nem tartalmaztak olyan megállapításokat, amelyek ne az ügyre tartoztak volna, a védekezés nem irányult az ügy elhúzására. A kifejtett alperesi ügyvédi tevékenység többrétű, szakmailag indokolt és kellő terjedelmű volt, ebben a körben a fellebbezés sem tett hivatkozást, a felperes nem indokolta a fellebbezését abban a tekintetben, hogy pontosan melyik ügyvédi tevékenység aránytalan. Visszásnak tartotta a fellebbezési érvelést abban a tekintetben, hogy úgy kéri a felperes perköltségének csökkentését, hogy a kifejtett alperesi jogi képviseleti tevékenységet éppen a felperes perbeli hivatkozásai tették indokolttá, továbbá a csökkentés arra a nem várt eredményre vezetne, hogy az alperes számára az eredményes perbeli védekezés is veszteséges lenne, mindez sértené a tisztességes eljáráshoz való jogát. Összességében úgy látta, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított perköltség mérséklése nem indokolt és nem is jogszerű.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[5] A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

[6] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között kizárólag a perköltségről rendelkező részében bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének perköltségre vonatkozó rendelkezését sommásan, de olyan mértékben indokolta, hogy az érdemi felülbírálatra alkalmas volt, indokaival azonban - a másodfokú bíróság az alábbiak szerint - nem értett egyet.

[7] Az elsőfokú bíróság a perköltség megállapítása körében a tényállást a releváns körben feltárta, rögzítette a pertárgyértéket, valamint az alperes költségjegyzékére és beadványára utalással a felszámított perköltséget. Tévedett azonban, amikor a perköltség összegét pusztán a felperesi vitatás hiányára hivatkozással a felszámítással egyezően

állapította meg. Döntését részben helytelen jogszabályhelyekre is alapította. Az alperesi ügyvédi munkadíjat megbízási megállapodás alapján az IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerint helyesen állapította meg ugyan, de szükségtelenül hivatkozott a 2. § (2) bekezdésére, mely a perköltség mérséklését teszi lehetővé, amely lehetőséggel az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásából kitűnően nem élt. Az alkalmazott jogszabályhely részbeni téves megjelölésének a perköltség körében hozott döntés érdemére kihatása azonban nem volt.

[8] Az elsőfokú bíróság helytelenül vette figyelembe azt a körülményt, hogy a felperes a felszámított perköltség összegét nem vitatta, a bíróság ugyanis a Pp. 82. § (3) bekezdése szerint a perköltséget a felszámítás és az ahhoz csatolt okiratok alapulvételével határozza meg az ügyben releváns körülmények mérlegelése alapján. Az alperes a végleges perköltségigényét az ügyben tartott utolsó tárgyalást megelőzően előterjesztett beadványában adta elő, arra ezt követően a felperes sem írásban, sem az utolsó tárgyaláson szóban nyilatkozatot nem tett, önmagában ebből azonban az elsőfokú bíróság még nem vonhatta volna le azt a következtetést, hogy a felperes a felszámított perköltség összegét elismeri, ehhez a felperes kifejezett elismerő nyilatkozatára lett volna szükség.

[9] A felperes helytállóan mutatott rá a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróságnak a perköltség megállapítása során értékelnie kellett volna a ténylegesen elvégzett alperesi jogi képviselői tevékenységet, valamint a pertárgyértékét is, az IM rendelet 2. § (2) bekezdése ugyanis a megbízási szerződés alapján megállapítandó ügyvédi munkadíj mérséklését kifejezetten a fenti két körülményre figyelemmel teszi lehetővé. Mindezekre tekintettel alaptalanul érvelt az ellenkérelmében azzal az alperes, hogy a megbízási szerződés alapján megállapítandó ügyvédi munkadíj mérséklésének a pertárgyértékre, valamint – a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységhez kapcsolódó szempontként – az ügy bonyolultságára figyelemmel nem lehet helye.

[10] A felperes a fellebbezésében helyesen emelte ki azt a releváns körülményt, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított alperesi perköltség (1.123.950 forint) az elsőfokú ítéletben helytállóan rögzített pertárgyértékhez (1.966.800 forint) képest kiemelkedően eltúlzottnak tekintendő, ezért a perköltség mérséklésének már önmagában a pertárgyérték alapulvételével helye lett volna.

[11] Az alperes 2023. május 16. napján kelt beadványában részletezettek szerint a tárgyalási képviselőre, az arra való felkészülésre, valamint az ügyféllel való konzultációra és irattanulmányozásra felszámított ügyvédi munkaóra a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységhez képest – figyelembe véve az ügy bonyolultságát is – nem tekinthető eltúlzottnak. Az elsőfokú eljárás iratanyaga alapján a védírat elkészítésére valamint a 2022. december 4. napja szerinti előkészítő irat megszerkesztésére felszámított 9 illetve 5 munkaóra azonban nem áll arányban a fenti iratok elkészítéséhez szükséges tényleges idő- és munkaszükséglettel, ezekre legfeljebb a felszámított munkadíj fele lenne megállapítható. A beadványok megszerkesztésére érvényesített ügyvédi munkadíjnál kiemelkedő szempont az arra fordított tényleges tevékenység idő- és munkaigénye, ehhez képest súlytalannak voltak tekintendők az alperes fellebbezési ellenkérelmében foglalt azon érvek, amelyek a

színvonalas védekezés szükségességére valamint arra vonatkoztak, hogy a beadványaiban szükségtelen, az ügy elhúzására mutató részletek nem szerepeltek. Ugyancsak súlytalan volt azon hivatkozása, hogy a tárgyalási képviselő sem terjeszkedett túl a szükséges védekezés keretein figyelemmel arra, hogy a fentiek szerint a tárgyalásokra felszámított ügyvédi munkadíj nem volt eltúlzott. Az egyes perbeli cselekmények tényleges idő- és munkaszükségletének van a fentiek szerint relevanciája, ehhez képest alaptalan az alperes arra történő hivatkozása, hogy mi tette szükségessé az adott perbeli cselekményt, és a felszámított perköltség megállapítása hiányában az eredményes perbeli védekezése veszteséges lenne, ezzel sérülne a tisztességes eljáráshoz való joga.

[12] Az elsőfokú bíróság a fellebbezésben hivatkozott releváns körülmények – a pertárgyérték, az alperesi jogi képviselő által szerkesztett beadványok száma és terjedelme, az ügy bonyolultsága – mellőzésével, a felperesi vitatás hiánya mint helytelen szempont figyelembevételével okszerűtlenül fogadta el a teljes felszámított alperesi perköltségigényt, ezért az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján szükségessé vált annak mérséklése.

[13] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a perköltség megállapítására vonatkozó jogsértő rendelkezését a Kp. 109. § (2) bekezdése alapján a fent kifejtett indokok figyelembevételével megváltoztatta, és az alperesi perköltség összegét az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérlegeléssel 700.000 forintra szállította le.

[14] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján kötelezte a részben pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére és az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel állapította meg. A fellebbezési ellenkérelem elkészítésére felszámított ügyvédi munkadíjat – annak idő- és munkaigényére, valamint az ügy bonyolultságára figyelemmel – nem tartotta eltúlzottnak, és a fellebbezési pertárgyértéket tekintve fele részben pernyertes alperes részére a felszámított perköltségigény fele részét rendelte megfizetni.

[15] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 47. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték (65.916 forint) az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti teljes személyes illetékmentessége, valamint a felperest megillető munkavállalói költségkedvezmény okán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

[16] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[17] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. május 15.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró